VÁSÁRHELYIEK

Honnan jöttök sugárzó jegenyék, honnan?
A szétrohadt pusztákon Tornyai csontváz-lova
fehérlik s a keresztre feszített égbe
szitkozódó gémeskutak döfnek.

Fullasztó magány. Nemzetnyi sorstalanság.
A Nap-koronás Kohán vad mozdulataiban:
kifosztott évek, leköpött tanyák dühe.
Égnek a múlt felgyújtott göncei.

Ráncoktól terhes arcok. Kurucz: tanyákig
futó barázdái a homlokokon dobolnak.
A megroggyant dűlők dögnehéz árnyait
Almási penge-horizontjai

elmetszik a földtől. Töprengő évtized.
Menni vagy maradni. Szurcsik igéző kaszása
gyürkőzik a nyárral és Kajári elszánt
vallomásai: konok álmokból,

súlyos fájdalmakból döbbentett gyönyörű
parasztfejek. Megértett holnapok. Németh vaskos
madonnáiban a termékenység ősi
tűzöröme virágzik. Egymáshoz

békített ország és Szalay népmesék
áhítata, melyben a földimádó parasztok,
lovak, mezők s a honfoglaló értelem
keveredik szabadon, törvényesen.

NIKLAI ÁDÁM

ZSOLTÁR ROSSZ ÓRÁBAN

Minek énnékem istenverése? —
ver úgyis jéggel vas-szürke felleg,
vétlen vétkeim falhoz szögeznek,
képmutatók ott meg is köpdösnek.

Minek énnékem nagy jó hitem még? —
kicsinyhitűek mind odahagynak,
rajtam röhögnek hitehagyottak,
hitetlenek meg híznak, vigadnak.

Szép kedvesemnek magam is immár
mivégre vagyok? Szomorúságul?
Gyöngy szerelméért gond-gúzs kócául?
Rettegésre, hívott halállul?!